

Αριστερέ – Αριστερή,

(ειλικρινά θα ήθελα πολύ να ξεκινήσω με το φίλε Αριστερέ, φίλη Αριστερή)...

Από όταν ήμουν μικρό παιδί, ο πατέρας μου κάθε καλοκαίρι έπαιρνε όλη την οικογένεια και πηγαίναμε στο χωριό Στόμιο του Κισσάβου, γνωστό στους Θεσσαλούς και με το όνομα Τζάγεζι. Εκεί, μέναμε 2-3 μέρες στο σπίτι της οικογένειας του κ. Σταύρου.

Ο κ. Σταύρος, κάποια χρόνια μεγαλύτερος από τον πατέρα μου, ήταν αυτός που για περίπου 18 μήνες κατά την Κατοχή, φιλοξένησε στο φτωχικό πατρικό του σπίτι την οικογένεια του πατέρα μου, τους γονείς του και τα 6 παιδιά. Είχαν βρεθεί στο Στόμιο, μετά τη φυγή από τη Λάρισα και την περιπλάνηση σε κάμποσα χωριά του Κισσάβου για να γλυτώσουν από τους Γερμανούς. Στο Στόμιο βρήκαν ασφαλές καταφύγιο. Όλο το χωριό ήξεραν ότι ήταν Εβραίοι. Δύο φορές που οι Γερμανοί ανέβηκαν στο Στόμιο, στόμα δεν άνοιξε για να τους καταδώσει. Γλύτωσαν όλοι. Τη δεκαετία του '80, ο κ. Σταύρος, εν ζωή, τιμήθηκε με τη διάκριση του «Δικαίου των Εθνών», που αποδίδει το Κράτος του Ισραήλ σε όσους βοήθησαν Εβραίους να σωθούν από τον θάνατο.

Πήγαίνα στο Στόμιο, με την ίδια συχνότητα, μέχρι τα 20 μου. Ο κ. Σταύρος, ήταν ένας στρατευμένος κομμουνιστής, αριστερός μέχρι το κόκκαλο. Όταν άρχιζε τις διηγήσεις για τα δύσκολα εκείνα χρόνια, φούσκωνε από τον θυμό και την ευθύνη που αναγνώριζε ο ίδιος στον εαυτό του γιατί δεν μπόρεσε να σώσει ακόμα περισσότερους Εβραίους. Δε φούσκωνε από περηφάνεια, παρά τα πάντα κολακευτικά λόγια του πατέρα μου για αυτόν. Το να δώσει καταφύγιο σε Εβραίους, το να θέσει σε απόλυτο κίνδυνο τον εαυτό του και την οικογένειά του, ήταν για τον κ. Σταύρο, αυτονόητη αποστολή που υπάκουε στον ανθρωπισμό του και την καθαρή αριστερή του συνείδηση.

Μεγάλωσα λοιπόν μέσα σε ένα περιβάλλον που η αριστερά και οι αριστεροί, συμβόλιζαν για εμένα τις αξίες στις οποίες όφειλα το ότι υπάρχω. Δεν υπήρξα αριστερός, αλλά έτρεφα σεβασμό για την αριστερά, τη θεωρούσα πάντα μια κοιτίδα αξιών, πολλές από τις οποίες θέλω να πιστεύω ότι δανειστήκα στη δική μου διαδρομή, ακόμα κι αν δεν εντάχτηκα σε αυτή.

Στο Πανεπιστήμιο και στη ζωή αργότερα, είχα πολλούς φίλους αριστερούς. Έμαθα να συνδιαλέγομαι μαζί τους και να διαφωνώ μαζί τους, χωρίς να αισθανθώ ποτέ ότι απειλούμαι, χωρίς ποτέ να φοβηθώ.

Και ναι. Από τις αρχές της 10ετίας του '80, έβλεπα ότι σε κάθε κρίση στη Μ. Ανατολή, η αριστερά έπαιρνε πάντα την πλευρά κατά του Ισραήλ. Βίωσα τις οξείες αντι-Ισραηλινές συνθήκες στη χώρα που καλλιέργησε η πολιτική του Α. Παπανδρέου, βίωσα όλες τις αντιδράσεις της αριστεράς όταν η Ελλάδα αναγνώρισε επίσημα το Κράτος του Ισραήλ πριν 35 χρόνια, βίωσα πλήθος πορειών, διαδηλώσεων και διαμαρτυριών κατά του Ισραήλ στην Αθήνα, βίωσα την επίθεση από την αριστερά που δέχθηκε ο Γ. Παπανδρέου όταν ως υπουργός Εξωτερικών εγκαινίασε τη σημερινή στρατηγική σχέση με το Ισραήλ, βίωσα άπειρα συνθήματα, πανό και γκράφιτι στους τοίχους της Αθήνας κατά του Ισραήλ και άλλα πολλά.

Δε φοβήθηκα όμως ποτέ. Δε φοβήθηκα ότι αυτή η εκνευριστικά μονόπλευρη αντι-Ισραηλινή ρητορική και πρακτική, μπορούσε ποτέ να με απειλήσει ως πολίτη Έλληνα Εβραίο.

Κι αυτό γιατί είχα και τα βιώματα και τις αποδείξεις ότι η αριστερά και οι αριστεροί γνώριζαν που να τραβήξουν τις διαχωριστικές γραμμές. Γνώριζαν επίσης ότι η αντίθεση με την πολιτική ενός Κράτους, του Ισραήλ, δεν μπορεί να αφορά ούτε τους πολίτες του ούτε πόσο μάλλον όσους έχουν με το Κράτος αυτό μια στενή συναισθηματική σχέση, δηλαδή τους Εβραίους.

Οι αριστεροί γνώριζαν ότι οι πολίτες του Ισραήλ δεν μπορούν να κατηγορούνται συλλογικά για τις όποιες ευθύνες έχει τυχόν η πολιτική ηγεσία τους, όπως άλλωστε συμβαίνει για τους πολίτες όλων των χωρών στον κόσμο.

Γνώριζαν επίσης ότι οι Εβραίοι, ανά τον κόσμο και βέβαια και στην Ελλάδα, έχουν μια ιδιαίτερη σχέση με το Εβραϊκό Κράτος, έναν εθνικό, θρησκευτικό και πολιτισμικό δεσμό, κάτι σαν τον δεσμό των αποδήμων Ελλήνων με τη μητέρα πατρίδα. Ως εκ τούτου γνώριζαν ότι ούτε απολογούμενοι μπορούν να είναι για την πολιτική του Ισραήλ προς όσους διαφωνούν με αυτή, ούτε πολύ περισσότερο οι αριστεροί θα επέτρεπαν η δική τους αντίθεση με το Ισραήλ να συμπαρασύρει τους Εβραίους και να προκαλέσει αντισημιτισμό σε οποιαδήποτε μορφή.

Αυτά στο παρελθόν.

Σήμερα, ως Εβραίος αν δε φοβάμαι, σίγουρα ανησυχώ. Σε βαθμό που ποτέ δεν ανησύχησα αυτά τα 45 χρόνια της ενήλικης ζωής μου.

Γιατί σημερινέ αριστερέ και αριστερή σε όλο το φάσμα της αριστεράς, σε σχέση με τους ομοϊδεάτες σας του παρελθόντος, εσείς έχετε χαοτικές διαφορές.

Είτε είστε ακατάρτιστοι, αμαθείς ή ακόμα χειρότερα ημιμαθείς, είτε γνωρίζετε αλλά δεν έχετε ούτε την ωριμότητα, ούτε την ηθική, ούτε τις ευαισθησίες των παλιών αριστερών.

Έτσι, ματαιώνετε με τσαμπουκά εκδήλωση Ισραηλινού συγγραφέα στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου της Θεσσαλονίκης, γεμίζετε με αφίσες τους δρόμους με το «Ισραηλινοί δολοφόνοι», «Οι Σιωνιστές είναι ανεπιθύμητοι», «Fuck Israel!», «Έξω οι δολοφόνοι από την Ήπειρο», προπηλακίζετε Ισραηλινούς επισκέπτες στα Ιωάννινα, στην Κέρκυρα, στον Άγιο Νικόλαο, στην Αθήνα σπάτε τα τζάμια ξενοδοχείου που ανήκει σε Ισραηλινή εταιρία, καλλιεργείτε κλίμα κατά των Ισραηλινών πολιτών...γεγονότα που καταλήγουν στη βεβήλωση του μνημείου Ολοκαυτώματος στο Αριστοτέλειο και στη Λάρισα, σε γκράφιτι «Death to Zionists»

στο Εβραϊκό νεκροταφείο του Βόλου, στην επιγραφή «Fuck Zionism» στον τοίχο της Συναγωγής της Λάρισας. Περιστατικά δηλαδή κατά Εβραϊκών στόχων.

Είστε λοιπόν οι σύγχρονοι αντισημίτες, οι «προοδευτικοί» αντισημίτες. Γιατί ακόμα κι αν κάποια από τα περιστατικά αυτά δε σας αποδίδονται ευθέως, τα προκαλείτε με τη στάση σας, τη ρητορική σας και τις πρακτικές σας. Εξάλλου, κανείς από εσάς δε βγήκε να καταγγείλει, να καταδικάσει αυτές τις ενέργειες, επομένως τις επικροτείτε.

Το πιο πονηρό σας όμως τέχνασμα, είναι η εισαγωγή των όρων «Σιωνισμός» και «Σιωνιστές» στη ρητορική σας. Μια μάσκα που θεωρείτε από αφελώς μέχρι βλακωδώς ότι σας παρέχει την ασφάλεια να μην κατηγορηθείτε ως αντισημίτες. Γιατί ο άμεσος αντισημιτισμός δεν είναι πια politically correct.

Αλλά πλανάστε πλάνη οικτρά.

Ο αντι-Σιωνισμός σας είναι καθαρός αντισημιτισμός. Σιωνιστές, με την έννοια που έχει ο όρος μετά την ίδρυση του Κράτους του Ισραήλ, είμαστε όλοι οι Εβραίοι, και στο Ισραήλ και σε όλο τον κόσμο. Γιατί απλά Σιωνιστής σήμερα είναι όποιος θέλει να υφίσταται ασφαλές Εβραϊκό Κράτος, το Κράτος του Ισραήλ δηλαδή, άσχετα με το αν επιλέγει να ζει εκεί ή στην Εβραϊκή ανά τον κόσμο διασπορά. Με την εξαίρεση κάποιων ακραίων υπερορθόδοξων Εβραίων που ζουν μεν στο Ισραήλ αλλά αντιτίθενται στο Κράτος επικαλούμενοι θεολογικά επιχειρήματα, δεν υπάρχει Εβραίος σήμερα που θεωρεί ότι οι ορολογίες Σιωνιστής και Εβραίος διαφέρουν.

«Fuck the Israelis» λοιπόν και «Fuck the Zionists» είναι ένα και το αυτό. Όπως ένα και το αυτό είναι και το «Fuck the Zionists» με το «Fuck the Jews». Η μεταβατική ιδιότητα των μαθηματικών ισχύει πάντα, δηλαδή τα μισερά σας λόγια και οι αχαρακτήριστες ενέργειες που προκαλούν κατά των Ισραηλινών πολιτών, καταλήγουν στους Εβραίους. Απόδειξη εξάλλου τα παραπάνω παραδείγματα.

Μην αυταπατάστε λοιπόν, είστε αντισημίτες. Καλυμμένοι μεν με τη μάσκα του αντι-Σιωνιστή, αλλά αντισημίτες.

Αυτός είναι επομένως ο λόγος που ανησυχώ, συνοδευμένος από πολλές δυστυχώς αποδείξεις στην παγκόσμια ιστορία για το πως η κατασκευή και απόδοση συλλογικής ευθύνης λαών, εθνών, μειονοτήτων οποιασδήποτε μορφής, οδήγησε σε καταστροφή.

Όχι εγώ δεν εργαλαιοποιώ το Ολοκαύτωμα, όπως πολλοί από εσάς τους αριστερούς ισχυρίζεστε ότι το κάνουμε εμείς οι Εβραίοι για να σας αποτρέψουμε από το να κατηγορείτε και να καταγγέλλετε το Ισραήλ. Αλλά οι ρίζες του μαζικότερου εγκλήματος στην ιστορία, βρίσκονται εκεί ακριβώς. Όταν κάποιοι εφηύραν συλλογική ευθύνη σε μια μειονότητα, προπαγάνδισαν και έπεισαν ότι είχαν δίκιο, πέτυχαν να διαλύσουν τις ηθικές αντιστάσεις των κοινωνιών και ολοκλήρωσαν το αποτρόπαιο έγκλημα.

Μα αυτοί ήταν ναζιστές, τι σχέση έχουμε εμείς οι αριστεροί με αυτούς; Σας δίνει την απάντηση ένας δικός σας, ο αριστερός, αντιστασιακός στη Γαλλία του ΒΠΠ, καθηγητής της ηθικής φιλοσοφίας στη Σορβόνη Βλαντιμίρ Γιανκέλεβιτς (1903-1985). «Ο αντισιωνισμός προσφέρει επιτέλους στο σύνολο των συμπολιτών μας τη δυνατότητα να είναι αντισημίτες παραμένοντας δημοκράτες. Τι ανέλπιστη τύχη. Αυτή η ευχαρίστηση δε θα αποτελεί πλέον αποκλειστικό προνόμιο της δεξιάς».

Προσωπικά θα συνεχίσω να ευγνωμονώ τους αριστερούς, εκείνους που στις αξίες και στην ηθική τους οφείλω την ύπαρξή μου. Αλλά και να στηλιτεύω την κατάντια στην οποία αυτές οι αξίες και η ηθική έχουν σήμερα περιέλθει στα χέρια νέο-αριστερών, σε όλα τα επίπεδα κι αν βρίσκονται στις κομματικές ιεραρχίες και στους κομματικούς στρατούς.

Και να σας θυμίζω ότι είστε αντισημίτες.

(*) Ο Μίνος Μωυσής είναι τ. Πρόεδρος της Ισραηλιτικής (Εβραϊκής) Κοινότητας της Αθήνας.

ΠΗΓΗ: [Liberal, 23.06.2025](#)